

Tweede Groot Dictee van Pijnacker-Nootdorp

auteur: Ron Brand

De wielerronde van Pijnacker

Ieder jaar vindt in Pijnacker een wielerronde plaats. Het allereerste criterium werd gehouden in 1958. Het parcours liep aanvankelijk door het centrum. Daarna verplaatste het rondje om de kerk zich naar Pijnacker-Noord, maar vanwege reconstructiewerkzaamheden ligt het tracé nu weer in de dorpskern.

Altijd zijn er verschillende wedstrijdcategorieën geweest, zoals voor de amateurs, eliterenners en professionals. Soms worden er derywedstrijden georganiseerd waarin prominenten participeren. In de tijd dat er nog een profronde was, kwamen dikwijls bekende coureurs naar ons dorp. Vaak was daar dan de geletruidrager bij, die tijdens de koers luid werd toegejuicht door de toegestroomde wielersliefhebbers.

A priori worden de spieren van de pedaleurs gemasseerd, zodat zij gesoigneerd van start kunnen gaan. Als het peloton op gang is gebracht, zoeken de pedaalridders al snel naar hun cadans. Een ordonnans rijdt voor de wielrenners uit en claxonneert bij naderend onheil. Onderweg is er meestal geen faciliteit voor ravitaillering. De renners moeten zelf een bidon met een verkwikkend drankje meedragen. De klasbakken zie je met souplesse demarreren en tempo rijden, terwijl de mindere goden worden afgeschminkt. Menige premiesprint wordt voorafgegaan door een demarrage. Nadat de finishlijn is gepasseerd, kan men weer recupereren. Wie afgepeigerd is, kan gedurende een korte tijdspanne stayeren.

Bij tijd en wijle krijgen de velocipedisten te maken met materiaalpech: een afgebroken toeclip, een kapotte derailleur of een krakemikkig ossenkopstuur. Gelukkig is er meestentijds wel een mecanicien in de buurt om het euvel te beëindigen. Is de fiets te zeer verformfaaid, dan moet deze mettertijd worden opgekalefaterd. Ten langen leste bereiken de equipes doodop de meet. Zegevierend met de armen in de lucht komt de triomfator over de finishlijn. Het is nooit voorgekomen dat twee coureurs ex aequo de eindstreep passeerden. Voor de protocollaire ceremonie betreden de coureurs het ereschavot, waarbij de winnaar een lauwerkrans of medaille krijgt omgehangen. De rodelantaarndrager krijgt bijwijken ook een douceurtje.

Toegift voor de specialisten *(auteur: Rein Leentfaar)*

Het dicteetijgerpeloton komt vooral van buiten de Randstad. Ze kennen beter de Ronde van Frankrijk (de Tour de France en de dito Féminin), die van Italië (de Giro d'Italia) en die van Spanje (de Vuelta a España). Maar ook in Nederland vinden er bonificatiesecondegevechten plaats. De winnaar is de primus inter pares, wie secundo eindigt, mag er ook best zijn, net zoals de Dritte im Bunde een succès fou boekt. Voor de rest spreek ik – ook voor alle deelnemers aan dit dictee – de olympische gedachte uit: “Het deelnemen is belangrijker dan het winnen.”